

NIEUWS VAN DE OBLATEN

Nabijheid in een tijd van afstand

Als ik dit schrijf zitten we nog steeds in een fase van lockdown. De coronacrisis kent een lichtpuntje in de verte, maar we zitten nog steeds in de donkere tunnel. En niemand weet hoe lang die tunnel is... Winkels en terrassen mochten open maar.....nu wordt er weer op de rem getrapt, voorlopig geen verdere versoepeling. De ziekenhuizen liggen vol en de verpleging loopt op het tandvlees.

Toch kijken we vooruit naar de tijd van straks, de tijd die komen gaat. Een mooi bijbels gegeven: hoop hebben op betere tijden. Uitzien naar het nieuwe normaal. En het vraagt van ons te leren van het nu: van de crisis en haar problemen. Om te overdenken hoe dat “nieuwe normaal” er straks uit komt te zien, als afstanden weg mogen vallen en handen elkaar weer mogen raken.

Een zorg daarbij is: hoe komen we van de-ander-is-het-gevaar, de angst voor elkaars nabijheid, weer naar de ander als bron van vreugde en betekenis voor ons leven? Immers, we vinden onszelf in het delen van vreugde en verdriet.

Na zo’n lange tijd op afstand, zullen we heel bewust weer op zoek moeten naar elkaar. En dat zal geen gemakkelijke opgave zijn.

De coronacrisis heeft ver strekkende gevolgen, ook voor het houden van vergaderingen als bestuur en bijeenkomsten met de kringen en als Salesiaanse familie. Als bestuur en werkgroep spiritualiteit hebben we een brief naar alle leden van onze Salesiaanse familie gestuurd met de voorzichtige vraag: als het weer kan en mag doe je dan weer mee met de kringbijeenkomst?

We willen elkaar bemoedigen en hoop geven, uitzien naar het licht aan het eind van de tunnel.

Misschien wat overmoedig maar we durven ook voorzichtig te denken dat we als Salesiaanse Familie mogelijk weer Stichtersdag (zaterdag 16 oktober) kunnen vieren. Als plaats van bijeenkomen denken we aan de ruimtes bij de kerk van Eemnes. Wat zou het fijn zijn om elkaar dan weer te kunnen ontmoeten en te kunnen bijpraten. Het is best een spannend vooruitzicht.

Maar het blijft koffiedik kijken en het uithouden op afstand. Misschien herken je je in deze tekst van Frans van Sales en heb je er ook steun en houvast aan. Een tekst van 400 jaar geleden maar voor mij nog up to date.

“de naald van het kompas gericht op God” Phil. 4,13

God laat onze grote wereld voortbestaan in een voortdurende wisselwerking:

ledere dag wordt een nacht, de lente wordt zomer, de zomer wordt herfst, de herfst wordt winter en de winter wordt weer lente.

Maar er is geen dag, die volmaakt op een andere dag lijkt.

De ene dag is de hemel bewolkt, de andere dag regent ‘t.

Weer een andere dag is droog en zonnig.

Soms steekt de wind op, kortom: de verscheidenheid van de dagen op aarde maakt de wereld mooi.

De mens is een wereld in het klein, hebben de antieken al gezegd en met de mens gaat het precies hetzelfde. Nooit is hij in dezelfde staat, zijn leven op aarde verloopt als het water dat stroomt en vervloeit in een oneindige verscheidenheid van beweging.

Soms tillen de golven je op in hoge verwachting, soms storten zij je neer in diepe vrees, soms sleuren zij je mee naar de oevers van de vertroosting, soms werpen zij je aan land op de kust van het leed.

Geen dag is aan de andere dag gelijk, geen uur lijkt volkomen op andere uren.

Daarom is het van zoveel belang dat je te midden van de wisselvalligheid van het aardse leven een voortdurende en onwankelbare gelijkmoedigheid van het hart weet te bewaren.

Al gaat de hele wereld rondom je op zijn kop staan, dan moet jij nog een punt van onveranderlijke rust blijven, de rust van waaruit je uitziet naar God, verlangt naar God, streeft naar God.

Het schip van je leven neemt deze koers of een andere. Het zeilt naar het westen of naar het oosten, naar het noorden of naar het zuiden, het wordt voortgejaagd door de wind, maar de naald van zijn kompas wijst standvastig naar de leidster van de pool.

Ook als alles zich onderste boven keert, niet alleen rondom je. Maar ook binnen in je, dan moet één ding gelijk blijven: je wil.

Laat je ziel bedroefd zijn of vrolijk, laat je zoetheid smaken of bitterheid, laat je leven in vrede of opstand, in het licht of de duisternis, in bekoring of rust, met zin of zonder zin, in dorheid of tederheid, laat de zon je schroeien of de dauw je verkwikken, dan moet nóg altijd je hart, je geest, je hogere wil als de naald van het kompas gericht zijn op God.

Dan moet je nog voortdurend uitzien naar Hem en zijn liefde, dan moet je nog streven en blijven streven naar je enige en hoogste goed, dat is God, je Schepper en je Verlosser.

Niemand of niets kan ons de liefde ontnemen. Houd jezelf in volkomen evenwicht.

2021 Jaar van het Brabantse Kloosterleven

2021 is uitgeroepen tot het Jaar van het Brabants Kloosterleven. Het is op 2 februari gestart in het Kruisherenklooster van Sint Agatha.

650 Jaar geleden is op deze datum een kapel toegewijd aan de H. Agatha en werd de zorg daarvan toevertrouwd aan de Kruissheren die zich in Sint Agatha vestigden. Sindsdien wonen en werken hier de kruissheren en is Sint Agatha het oudste klooster in Nederland wat nog bewoond wordt. Sinds 2001 is een deel van het klooster in gebruik van de Stichting erfgoedcentrum van het Nederlands kloosterleven en hebben 115 Nederlandse ordes en congregaties hun archieven daar opgeslagen in een speciaal daarvoor gebouwd depot. Ook ons archief is daar te vinden.

Op veel plaatsen in de provincie Noord-Brabant kun je komend jaar het kloosterleven ruiken, proeven en ervaren. Letterlijk via kloosterproducten, zoals abdijbier en honing, maar ook figuurlijk door overnachtingen in gastenverblijven en retraites. Bezinnen kan ook door Ons Kloosterpad te lopen, een nieuwe wandelroute van 330 kilometer die je in vijftien etappes van gemiddeld 25 kilometer langs vijftig kloosters brengt. Bij Ons

Kloosterpad is een prachtig bindboek uitgegeven. Hierin zijn de losse routekaarten gebundeld en is veel achtergrondinformatie te lezen over de kloosters in Brabant. Het boek is verrijkt met mooie foto's en interviews met religieuzen over het kloosterleven in deze tijd.

Vrijdag 30 april werd 'Ons Kloosterpad' officieel geopend bij de Clarissen in Megen. De opening vond plaats bij de Clarissen vanwege hun bijzondere feestdag. Op 30 april vierden zij namelijk dat de gemeenschap 550 jaar bestaat en 300 jaar geleden naar Megen is gekomen vanuit Boxtel. Aan het einde van de officiële opening zongen de zusters een zegenbede voor alle toekomstige wandelaars.

Er zijn nog twee kloostergemeenschappen die dit jaar een jubileum vieren: de Norbertijnen van de Abdij van Berne in Heeswijk-Dinther (900 jaar), de Norbertinessen in Oosterhout (750 jaar)

Wil je meer weten over het Brabantse Jaar van het Kloosterleven en welke activiteiten er in de pen zitten, kijk dan op www.brabantskloosterleven.nl

Kees Jongeneelen osfs

Wees geduldig.

De doornen groeien eerder dan dat de rozen bloeien.

François de Sales